

التوبة - سنهالي

ଆତ୍ମାଶୁଦ୍ଧି

جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي

هاتف: ٤٢٣٤٤٦٦ ٠١٦ . فاكس: ٤٢٣٤٤٧٧ ٠١٦

95

ଆଠେଇବାରଣୀ

التوبة - اللغة السنهالية

جمعية الدعوة والإرشاد ونوعية الجاليات في الزلفي

Tel: 966 164234466 - Fax: 966 164234477

التوبة

أعدّه وترجمه إلى اللغة السنهالية:
جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي
الطبعة الرابعة: ١٤٤٢/٩ هـ

ح) شعبة توعية الجاليات بالزلفي، ١٤٢٤ هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر
شعبة توعية الجاليات بالزلفي

التوبة - الزلفي، ١٤٢٤ هـ

٤٨ ص؛ ١٢ × ١٧ سم

ردمك : ٧-١٩-٨٦٤-٩٩٦٠

(النص باللغة السنهالية)

أ. العنوان

١-التوبة (الإسلام)

١٤٢٤/٢٧٢٨

ديوي ٢٤٠

رقم الإيداع : ١٤٢٤/٢٧٢٨

ردمك : ٧-١٩-٨٦٤-٩٩٦٠

التوبة

පාපොච්චාරණය

පාපොච්චාරණය කිරීම පිළිබඳව අල්ලාහ් අල්කූර්ආනයේ මෙසේ පවසන්නේය.

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غُفُورًا رَحِيمًا﴾

[النساء: 110]

කවරෙක් අකුසලක් කර හෝ නමාටම අපරාධයක් කර පසුව අල්ලාහ්ගෙන් පව සමාව අයද සිටින්නේද, ඔහු අල් ලාහ්ව කමා වන්නයා හා කරුණා වන්නයා ලෙස දකී. (අල්කූර්ආන්-4:110)

පාපොච්චාරණයේ විශේෂත්වය

ඉබ්‍රාහිමි බිත් අද්හමි (රහ්) තුමා හමුවට පුද්ගලයෙක් පැමිණ ‘මා අධික පාප ක්‍රියාවන්හි තිරතව සිටින බැවින්, මාහට උපදෙස් කරන්න’ යනුවෙන් එතුමාගෙන් ඉල්ලීමක් කළේය. එය පිළිගත් එතුමා ‘ඔබට කරුණු පහක් කෙරෙහි මම උපදෙස් කරමි. ඒවා තිසියාකාරව අනුගමනය කිරීමට ඔබට හැකි නම්, කිසියම් පාපයක් ඔබට බාධා නොකරයි’ යැයි පැවැසීය. පසුව ඔහු ඒවා කුමක්ද ? යැයි එතුමාගෙන් විමසීය. එකළ එතුමා ‘ඔබ අල්ලාහ්ට

විරුද්ධකම් කිරීමට අදහස් කළේ නම්, ඔහුගේ ආභාරය අනුභව නොකරන්න’ යනුවෙන් පැවැසුවිට ඔහු ‘මේ විශාල පොලොවේ ඇති සෑම දේ ඔහුගේ ආභාරය. එනම්, මා ආභාර ගත්තේ කෙසේද?’ යනුවෙන් ඇසීය. එකළ එතුමා ‘ඔහුගේ ආභාරය අනුභව කරමින් ඔහුටම වෙනස්කම් කිරීම සාධාරණයක්ද?’ යැයි ඔහුගෙන් ඇසූ විට ඔහු ‘මව වෙනස්කම් නොකළී යුතුයි. දෙවැනි කරුණ කුමක්ද? යනුවෙන් විමසීය.

පසුව එතුමා ‘මග අල්ලාහ්ට වෙනස්කම් කිරීමට අදහස් කළේනම්, ඔහුගේ පොළොවෙහි වාසය නොකරන්න’ යැයි පැවැසීය. එකළ ඔහු ‘මෙය පළමු කරුණට වඩා බරපතල එකකි. එසේ නම්, මම වාසය කරන්නේ කෙසේද?’ යැයි ඇසීය. වහාම එතුමා ඔහුගේ ආභාරය අනුභව කරමින් හා ඔහුගේ පොළොවෙහි ජීවත්වමින් ඔහුටම වෙනස්කම් කිරීම සාධාරණයක්ද?’ යැයි ඇසුවිට ඔහු ‘මව එය අසාධාරණයකි. තෙවැනි කරුණ කුමක්ද?’ යනුවෙන් විමසීය.

පසුව එතුමා ‘මග අල්ලාහ්ට වෙනස්කම් කිරීමට අදහස් කළේනම්, ඔහුගේ බැල්මට හසු නොවන ප්‍රදේශයක් කරා ගමන් කරන්න’ යැයි පැවැසීය. එකළ ඔහු ‘ලොවෙහි රහස් ගත හා තොරහස්ගත සෑම තැනැති ඔහුගේ බැල්ම ව්‍යාජ් තව පවතින හෙයින්, මා

කුමණ ප්‍රදේශයකටද යන්නේ ?’ යැයි ඇසීය. වහාම එතුමා ‘මඛ මහුගේ ආභාරය අනුභව කර, මහුගේ පොළොවෙහි වාසය කර හා මහුගේ බැල්මට හසුවී සිටිනවිට මහුටම වෙනස්කම් කිරීම සාධාරණයක්ද?’ යැයි ඇසූ කළ මහු ‘මව්, එයනම් අසාධාරණයකි. සිව්වැනි කරුණ කුමක්ද?’ යැයි විමසීය.

පසුව එතුමා ‘මඛගේ ප්‍රාණය අත්පත් කිරීම සඳහා එයට අදාළ දේව දූතයා (මලකුල් මවත්) මඛ වෙතට පැමිණ විට “මා පාපොච්චාරණය කර යහකම් කිරීම සඳහා සුළු කාල යකට මාගේ ආයුෂි කාලය ප්‍රමාද කරන්න” යැයි එම දේව දූතයාගෙන් ඉල්ලන්න’ යනුවෙන් පැවැසීය. එකළ මහු ‘එම දූතයා මාගේ ඉල්ලීම පිළි නොගන්නා අතර, මාගේ ආයුෂි කාලයද ප්‍රමාද නොකරයි’ යැයි කීය. වහාම එතුමා ‘මඛ පාපොච්චාරණය කර යහකම් කිරීම සඳහා මඛගේ මරණ යෙත් වැළකී සිටීමට මඛට හැකියාවක් නොවන්නේ නම්, මඛ මහුට වෙනස්කම් කළ හැකිද?’ යැයි පැවැසීය. එයට මහු ‘එසේමයි වෙනස්කම් නොකළ යුතුයි. පස්වන කරුණ කුමක්ද?’ යැයි විමසීය.

පසුව, එතුමා ‘පරලොව දිනයෙහි මඛව අපායට ගෙන යාම සඳහා සඛාතියාවරුන් (අපායේ සේවකයින්) මඛ වෙත පැමිණියේනම් මඛ මවුන් සමඟ නොයන්න’ යැයි පැවැසීය. එයට මහු ‘මවුන් එය පිළි නොගන්නා

අතර මාවද අතහැර නොයනි' යැයි කිය. එකළ එතුමා 'එසේ නම්, මබ එයින් ජයග්‍රහණය කරන්නේ කෙසේද?' යනුවෙන් විමසීය. එයට මහු 'මේවා මට ප්‍රමාණවත් වේ. මාගේ ස්වාමියා වූ අල්ලාහ් ගෙන් පව සමාව අයැද පාපොච්චාරණය කරමි' යැයි කිය.

පාපොච්චාරණය කිරීමෙහි යෙදෙන මෙන් අල්ලාහ් තම විශ්වාසනීය දාසයන් අමතා පවසන්නේ මෙසේය.

﴿وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [النور: 31]

තවද අහෝ විශ්වාස වන්නැයිනි, මබලා ජයග්‍රහණය කර ගැනීම සඳහා අල්ලාහ් වෙතින් පාපොච්චාරණය කර (පව සමාව ඉල්ලා) සිටින්න.

(අල්කූර්ආන්-24:31)

දාසයන් ප්‍රධාන වශයෙන් පාපොච්චාරණය කරන්නා හා සිය ආත්මයටම අපරාධ කරන්නා යනුවෙන් බෙදෙති. මේ බව අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ [الحجرات: 11]

තවද කවරෙහු (පාපයෙන් මිදීම සඳහා) පාපොච්චාරණය නොකරන්නේද, අපරාධ කරුවන් මවුන්මය. (අල්කූර්ආන්-49:11)

පාපොච්චාරණය කිරීමේ අවශ්‍යථාවය මිනිස් හදවත් තුළ ස්ථිරව තිබිය යුතුය. තබිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමාණෝ පවසා ඇති පරිදි සැබැවින්ම, ආදම්ගේ පුත්‍රයන් (මිනිසුන්) සෑම දෙනා වැරදි කරන්නන්ය.

මවුන් අතර ශ්‍රේෂ්ඨවත්තයා පාපොච්චාරණය කරන්නාය.

මිනිසුන්ගෙන් බොහෝ දෙනා පාප ක්‍රියාවන්හි යෙදීමට හේතුව මවුහු එවැනි පාපයන් කෙරෙහි තොසැළකිලීමත් වීමය. එහෙයින්, මවුහු දිවා හා රාත්‍රී තොබලා අල්ලාහ්ට එරෙහි පාප ක්‍රියාවල යෙදෙති. මවුන්ගෙන් සමහරුන් පාප ක්‍රියාවන් සුළු වශයෙන්ද, සාමාන්‍ය ලෙසද හා සාදාරණය ලෙසද සළකති.

තඛිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා ප්‍රකාශ කළ බව ඉබ්නු මස්උද් (රලි) තුමා මෙසේ වාර්තා කරන්නේය.

[إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَرَى دُنُوبَهُ كَأَنَّهُ قَاعِدٌ حَتَّى جَلَّ يَخَافُ أَنْ يَقَعَ عَلَيْهِ ، وَإِنَّ الْفَاجِرَ يَرَى دُنُوبَهُ كَذُبَابٍ مَرَّ عَلَى أَنْفِهِ فَقَالَ بِهِ هَكَذَا-أَيُّ يَبْدُو-فَدَبُّهُ عَنْهُ] (البخاري)

නියත වශයෙන්ම, විශ්වාස වන්නයා තම පාප කාර්යයන් තම මත වැටේ දැයි බියවන කන්දක යට වාඩිවී සිටින සේ දකී. පාප කරුවා තම පාප කාර්යයන් තම තාභය පසුකර ගිය මැස්සෙකු සේ දැක, එය මහු සිය අතින් එළවා දමයි. (ග්‍රන්ථය : බුහාරි)

නියතව, බුද්ධිමත් විශ්වාස වන්නයා පාප කාර්යයන් සුළු ලෙස තොසළකයි. නමුදු පාපයක් සිදුවූ කළ එය මහු ඉතා විශාලමත් ලෙස සළකයි. මිනිසා පාප ක්‍රියාවල යෙදෙන ස්ව භාවයෙන් සිටින නිසා අල්ලාහ් මහු වෙනුවෙන් පාපොච්චාර ණයෙහි දොරටුව විවෘතකර එහි

යෙදෙන මෙන් අණ කරයි. අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ [الزمر: ٥٣]

‘තම ආත්මයට (එරෙහිව තමන් විසින්ම) සීමා ඉක්මවා ගොස් (අපරාධකර) සිටින මගේ දාසයින්. අල්ලාහ්ගේ දායා දයන් (පව සමාව) පිළිබඳ අපේකෂාව තැති නොකරන්න. තියන වශයෙන්ම, අල්ලාහ් (මබලාගේ) සෑම පාපයක් සඳහාම (මබලා පාපොච්චාරණය කළේනම්) සමාව ලබා දෙයි. (මක්නිසාද යත්) තිසැකයෙන්ම ඉමහත් සමාවනීය කරුණා වන්නයා මහුමය වේ’ යැයි (තබී) මබ පවසන්න. (අල්කුර්ආන්-39:53)

තබීතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ] (رواه ابن ماجه)

(තමා කළ) පාප ක්‍රියාවන් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කරන්නා පාපයන් නොවන්නෙකු සේය. (ග්‍රන්ථය : ඉබ්නු මාජා)

එපමණක් නොවේ. කරන පාපොච්චාරණය යථාර්ත පූර්වකව සිදුවනවිට අල්ලාහ් අකුසල් සියල්ල කුසල් වශයෙන් පරිවර්තනය කරයි. අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ [الفرقان: ٧٠]

(පාපයන් පිළිබඳව) කවරෙක් පාපොච්චාරණය කර, විශ් වාසය කර හා කුසල් ක්‍රියාවන්හි යෙදෙන්නේද, එවැන්නන් ගේ පාප ක්‍රියාවන් කුසල් ක්‍රියාවන් බවට අල්ලාහ් පරිවර්තනය කරයි. තවද, අල්ලාහ් ඉමහත් කරුණා වන්නයා හා සමාවන්නයා ලෙස සිටින්නේය.
(අල්කූර්ආන්-25:70)

මුස්ලිම් වරයෙකුගෙන් සිදුවන ඉමහත් පාපය වන්නේ පාපොච්චාරණය කිරීම පමා කිරීමකි. පාපයෙහි යෙදී, එයද (ආගමෙන්) තහනම්වූ කාර්යයක් ලෙස දැන සිටිමින්ද ඒ වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කිරීම ප්‍රමාද කරන සමහර මිනිසුන්ද සිටිති. මිනිසා තම අවසාන මොහොත (මරණය) කුමන අවස්ථාවක පැමිණෙයිද යන්නෙහි තොදනිමින් සිටී. එබැවින්, මිනිසා තම පාපයන් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කිරීමට සිසුවීම අනිවාර්ය වේ.

එබැවින්, මිනිසා තමා දන්නා හා තොදන්නා සෑම පාප කාර්යයක් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණයෙහි වැඩි වැඩියෙන් යෙදීම අනිවාර්ය වේ. මුස්ලිම්වරයා තම පාපයන් කෙතරම් විශාල වුවද, ඒ වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණයෙහි යෙදීමට සිසු වීම අවශ්‍යවේ. මෙය අල්ලාහ්ටම හිමිවූ පාලන බලය තමාට අති බව තර්ක

කිරීමට වඩා බරපතල ප්‍රතික්ෂේප කිරීමක් නොවන බව දැනගත යුතුයි. මිසර දේශයේ රජකම් කළ ෆරෝහන් නම සමාජය අමතා ‘අනුගාමිකයින්, ඔබලාට මා හැර අන්කිසි දෙව් කෙනෙක් සිටින බව මා නොදනිමි’ යැයි කිය. එකළ අල්ලාහ් නබි මුසා (අලො) තුමාව නම දුතයා ලෙස ෆරෝහන් වෙත එව්වේය. එතුමා ඔහුව කැඳවා පාපොච්චාරණය කරන ලෙසත් අල්ලාහ් කෙරෙහි විශ්වාසය කරන ලෙසත් අණ කළේය. අල්ලාහ් එය මෙසේ පවසන්නේය.

﴿اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ، فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ ، وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَّبِّكَ فَتُخْشِيَ﴾
 [النازعات : ١٧-١٩]

ඔබ ෆරෝහන් වෙත යන්න. නියත වශයෙන්ම, ඔහු සීමා ඉක්මවා ගියේය. තවද, (ෆරෝහන්ගෙන්, පාපයෙන්) පවිත්‍ර වී (විශ්වාස කිරීම) මෙහි කැමැත්ත ඔබට තිබේද ? යනුවෙන් ඔබ අසන්න. එසේනම්, ඔබගේ ස්වාමියා කරා (යායුතු) මාර්ගය මෙ ඔබට පෙන්වන්නම්. එකළ ඔබ බිය භක්තිකයා වේ. (යනුවෙන් පවසන මෙන් අණ කළේය)

(අල්කූර්ආන්-79:17-19)

මේ අනුව ෆරෝහන් අල්ලාහ්ගෙන් පාපොච්චාරණය කර සිටියේනම්, අල්ලාහ් ඔහුට සමාව ලබා දෙන්නට ඇති. දැන ගන්න. පුද්ගලයෙක් පාපයක් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කළ පසු, නැවත එම පාපයෙහි යෙදුනේනම්. නැවත වරක් පාපොච්චාරණය කළ යුතුයි.

එම පාපය හෝ වෙනත් පාප යක් නැවත නැවත මහු කළේනම් පාපොච්චාරණයද නැවත නැවත කළ යුතුය. එසේම අල්ලාහ්ගේ කරුණාව කෙරෙහි අවිශ්වාස නොකළ යුතුය.

අල්ලාහ් පවසන බවට නබිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා ප්‍රකාශ කළ වදනක් අනස් (රලි) තුමා වාර්තා කරන්නේය.

[يَا بَانَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعَوْتَنِي وَرَجَوْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ عَلَى مَا كَانَ فِيكَ وَلَا أَبَالِي ، يَا بَانَ آدَمَ لَوْ بَلَغَتْ ذُنُوبُكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَعْفَرْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ وَلَا أَبَالِي ، يَا بَانَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطَايَا ثُمَّ لَقَيْتَنِي لَا تُشْرِكُ بِي شَيْئًا لِأَتَيْتَكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً] (رواه الترمذي)

ආදම්ගේ පුත්‍රයෙහි, මා වෙත අපේක්ෂාව තබා මගෙන් ප්‍රාර්ථනා කළේනම්, මා කිසිවක් නොසලකා මඟ කළ පාප කාර්යයන් සියල්ලටම සමාව ලබාදෙමි. ආදම්ගේ පුත්‍රයෙහි, මඟ කළ පාපයන් අහස් පිරෙන ප්‍රමාණයට තිබී ඒ ගැන මා වෙත සමාව අයදා සිටියේනම්, මා කිසිවක් නොසලකා මඟට සමාව ලබා දෙමි. ආදම්ගේ පුත්‍රයෙහි, මඟ මේ පොළොව පිරෙන තරමට පාපයන් කර, මට කිසිවක් සමාන නොකර මාව බැහැ දකින්නේනම්, (පාපොච්චාරණය කළේනම්) එම පොළොව පිරෙන තරමට මගේ සමාව මඟට ලබා දෙමි. (ග්‍රන්ථය : තිර්මිදි)

සමහර මිනිසුන් අල්ලාහ්ගේ දායාදයන් පිළිබඳව අවිශ්‍ය වාසයෙන් සිටිති. මෙයට හේතුව, අධිකව පාපයෙහි යෙදීම හෝ වරක් හෝ කිප වතාවත් පාපොච්චාරණය කිරීමෙන් පසුද නැවත පාපයෙහි යෙදීම හා අල්ලාහ් තමාහට සමාව නොදෙන බව සිතීමකි. එබැවින් මවුහු අබණ්ඩව පාපයෙහි යෙදෙමින්ම කාලය ගත කරන අතර, පාපොච්චාරණය කිරීමෙන් හා අල්ලාහ්ගෙන් (සමාව) අපේක්ෂා කිරීමෙන් වැළකී සිටිති.

මෙය විශාලම වරද්දකි. මන්ද යත්, නියතව, අල්ලාහ්ට වෙනස්කම් කරන කාෆිර් වරුන් හැර අන් කවරෙක් හෝ අල්ලාහ්ගේ දායාදයන් කෙරෙහි අවිශ්වාස නොකරති. මේ බව අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ [الزمر: ٥٣]

‘නම ආත්මයට (එරෙහිව නමත් විසිත්ම) සීමා ඉක්මවා ගොස් (අපරාධකර) සිටින මගේ දාසයින්. අල්ලාහ්ගේ දායා දයන් (පව සමාව) පිළිබඳ අපේක්ෂාව නැති නොකරන්න. නියත වශයෙන්ම, අල්ලාහ් (මබලාගේ) සෑම පාපයක් සඳු හාම (මබලා පාපොච්චාරණය කළේනම්) සමාව ලබා දෙයි. (මක්නිසාද යත්) නිසැකයෙන්ම ඉමහත් සමාවනීය

කරුණා වන්තයා මහුමය වේ' යැයි (නබි) මත පවසන්න. (අල්කුර්ආන්-39:53)

﴿إِنَّهُ لَا يَأْسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمَ الْكَافِرُونَ﴾ [يوسف: ٨٧]

නියත වශයෙන්ම ප්‍රතික්ෂේප කරන්නන් (කාෆර්වරුන්) හැර (අන් කවරෙක් හෝ) අල්ලාහ්ගේ දායාදයන් පිළිබඳව අවිශ්වාසය නොකරති.

(අල්කුර්ආන්-12:87)

සමහරුන් මිනිසුන්ගේ කියමන් කෙරෙහි බියට පත්වී හෝ, තමා ජීවත්වන සමාජයෙහි තම තරාතිරම අහිමවේ යන බියට හෝ, තමා කරන රුකියාව තමාට අහිමවේ යන බියට හෝ සමහර පාපයන් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණයෙහි යෙදීමෙන් වැළකී සිටිති. තමුන්, මවුහු තමන් තනිවම මිනී වළ කරා යාම ගැනද, තම ස්වාමියා ඉදිරියෙහි තැඟිටටවීම ගැනද, තම ක්‍රියාවන් පිළිබඳව ප්‍රශ්න කිරීම ගැනද තමන්ට පාපයන් අලංකාරමත් කළ කිසියම් කෙනෙකු හෝ තමාට ප්‍රයෝජන නොවන බවද අමතකවී සිටිති. එබැවින් අල්ලාහ් වෙනුවෙන් මිනිසා දෙයක් වැළකී සිටියේනම්, ඒ වෙනුවෙන් අල්ලාහ් එයට වඩා ශ්‍රේෂ්ඨමත් දෙයක් මහුට ලබාදීම ගැන මිනිසා සිතා බැලිය යුතුය.

සමහර මිනිසුන් පාප ක්‍රියාවල අඛණ්ඩව යෙදෙමින් සිටිති. එයින් වැළකී සිටින ලෙස මවුන්ට උපදෙස් කරන විට මවුහු 'නියතව, අල්ලාහ් ඉමහත් සමාවන්තයා හා කරුණාවන්ත යාය' යනුවෙන් පවසති. සත්සුදක්සේ

මෙය මෝඩකම හා ජ්‍යෝතාත්ගේ තොමග යැවීමකි. මක්නිසාද යත්, නියතව, අල්ලාහ්ගේ දායාදයන් යහපත් ශීලයන්ට හැර හිතුවත්කාර කමින් පාප ක්‍රියාවල යෙදෙන අයහපත් ශීලයන්ට තොවත් තේය. අල්ලාහ් මේ බව මෙසේ පවසන්නේය.

﴿إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ﴾ [الأعراف: ٥٦]

නියත වශයෙන්ම අල්ලාහ්ගේ දායාදය (යහකම් කරන) යහපත් ශීලීන්ට සම්පව තිබේ.
(අල්කුර්ආන්-7:56)

අල්ලාහ් ඉතා සමාවත්තයා හා කරුණා වත්තයා ලෙස සිටින අතර, මහු දැඩි දඩුවම් කරන්නා ලෙසද සිටී. මේ බව අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿نَبِّئْ عِبَادِيَ أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ، وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ﴾

[الحجر: ٤٩, ٥٠]

(මි : නබි) නියත වශයෙන්ම, ඉමහත් සමාවත්තයා හා කරුණා වත්තයා මම බවත්, තවද නියතව, මාගේ දඩුවම ඉතාමත් කෲර බවත් මබ මගේ වහලුන්ට දැනුම් දෙන්න. (අල්කුර්ආන්-15:49,50)

පාපොච්චාරණයෙහි කොන්දේසි

සත්‍ය පාපොච්චාරණය සඳහා ආගමික විද්වතුන් අල්කුර් ආනයනෙන් සහ නබි වදනෙන් උපුටා ගෙන සමහර කොන් දේසි පණවා ඇත. ඒවා මෙසේය.

- 1-වහාම එම පාපයෙන් ඉවත්වීම.
- 2-සිදුවූ පාපය ගැන කණගාටුවීම.
- 3-මෙවැනි පාපයන්හි තැවත වරක් නොයෙදෙන බවට ස්ථිර (අධික)කර ගැනීම.
- 4-නමා විසින් පිඩාවට ලක්වූ තැනැත්තාගේ අයිතිවාසි කම ඔහුට තැවත ලබාදීම හෝ ඔහුගෙන් සමාව ලබා ගැනීම. නබිතායක (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[مَنْ كَانَ عِنْدَهُ لِأَخِيهِ مَظْلَمَةٌ مِنْ مَالٍ أَوْ عَرِضٍ فَلْيَقْبَلْهُ الْيَوْمَ ، قَبْلَ أَنْ لَا يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ إِلَّا الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ] (رواه البخاري)

කවරෙක් හෝ තම සහෝදරයාට ඔහුගේ ධනයෙහි හෝ ඔහුගේ නම්බුවට අපරාධයක් කළේනම්, දිනාර් හෝ දිර්හම් පල නොදෙන එම පරලොව දිනය පැමිණීමට පෙර අදම ඔහුගෙන් සමාව අයදන්න. ඒදින පල දෙනු ලබන්නේ කුසල් හා අකුසල්වලට පමණි.

(ග්‍රන්ථය : බුහාරි)

නමුදු, කෙනෙකුගේ අයිතිවාසිකම ලබා දීම සඳහා දැඩි ලෙස උත්සාහ කළත්, නොහැකි වූයේ නම්, ඒ වෙනුවෙන් අල්ලාහ්ගේ සමාව අපේක්ෂා කළ යුතුයි.

සමහර අයිතිවාසිකම්

අ-ධනය පිළිබඳ අයිතිවාසිකම්

කෙනෙකුගේ සම්පතක් කෙරෙහි අපරාධයක් කළ අය කුමණ මාර්ගයකින් හෝ එම අයිතිවාසිකම හිමිකරුව භාර දිය යුතුයි. නොඑසේ නම්, ඔහුගෙන් සමාව ලබා ගත යුතුයි. හිමිකරුව ඔහු නොදැන සිටියේ නම්, හෝ ඔහුව සොයා ගැනීමට අපහසු වූයේ නම් හෝ ඔහුගෙන් පැහැරගත් ප්‍රමාණය අමතක වූයේ නම්, එයට ගැලපෙන ප්‍රමාණයක් තීරණය කර එය දානය කළ යුතුයි.

ආ-ශරීරය පිළිබඳ අයිතිවාසිකම්

අපරාධය කළ තැනැත්තා එයට ලක්වූ තැනැත්තා වෙත ගොස් මුදලින් අලාභයක් ලබා ගන්නා ලෙස හෝ තමා ගෙන් පළිගන්නා ලෙස හෝ සමාව ලබාදෙන ලෙස හෝ විසඳුමක් ලබා දෙන ලෙස හෝ තමාව ඔහුට භාර කළ යුතුයි. අපරාධයට ලක්වූ අය කවරෙක් දැයි නොදන්නේ නම්, ඔහු වෙනුවෙන් දානය කර, ප්‍රාර්ථනා කළ යුතුයි.

ඉ-ගෞරවය පිළිබඳ අයිතිවාසිකම්

මෙය අපහාස කිරීම, කේළාම් කීම, දොස්පද කීම, හා සමාජ සම්බන්ධතාවය විසන්ධි කිරීම යනාදීන්ය. මෙවන් කාර්යයක් කවරෙකුට හෝ කළේ නම්, එයට

ලක්වූ අය වෙත ගොස් මහුගෙන් සමාව ලබා ගත යුතුයි. එසේම, මහු පරිහානිය ලක්කළි කරුණ හැකිතාක් නිවැරදි කළ යුතු අතර, මහු වෙනුවෙන් ප්‍රාර්ථනාද කළ යුතුයි.

පාපොච්චාරණයෙහි කොටස්

අ-ඝාතනයට අයත් පාපොච්චාරණය

මිත්‍යාකමිත් සාත්තයක් කළ කෙනෙකුට වගකීම තුනක් අනිවාර්යවේ.

1-අල්ලාහ්ගේ අයිතිවාසිකම - මහා පාපයන් වෙනුවෙන් කණගාටුවී සත්‍ය පාපොච්චාරණයක් කිරීමක් මගින් මෙය ඉටුකළ හැක.

2-සාත්තයට ලක්වූ තැනැත්තාගේ හිමිකරුන්ගේ අයිති වාසිකම - තමාගෙන් පළිගැනීමෙන් හෝ වන්දියක් ලබා ගැනීමෙන් හෝ තමාහට සමාවක් ලබා දීමෙන් හෝ මහුන්ගේ අයිතිවාසිකම ලබාදීම සඳහා සාත්තයා තමාව මවුන් වෙත භාරදිය යුතුයි. මෙසේ කිරීමෙන් මවුන්ගේ අයිතිවාසිකම ඉටු කළ හැක.

3-සාත්තයට ලක්වූ අයගේ අයිතිවාසිකම - මෙම අයිති වාසිකම මෙලොවේදී ඉටු කළ නොහැක. සාත්තයා යහපත් භාවයෙන් පාපොච්චාරණය කර, සාත්තයට ලක්වූ තැනැත්තාගේ ඥාතීන් වෙත තමාව භාර කළ යුතුයි. එකළ අල්ලාහ් ඒ

වෙනුවෙන් මහුට සමාවක් ලබා දෙයි. පරලොව දිනයේදී සාතකයාගේ කුසලිත් මහුට වන්දි ලබා දෙයි.

ආ-පොලියට අයත් පාපොච්චාරණය

පොලිය ලබා ගත් තැනැත්තා ඒ වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කිරීමට පෙර පොලිය ලබාගැනීම අත හැරීම, මින් ඉදිරියට පොලිය නොගන්නා බවට තහවුරු කර ගැනීම හා කළ වරදද සඳහා කණගාටු වීම යනාදී කොන්දේසි අනුගමනය කළ යුතුය. කෙතෙකු වෙත අති පොලිය මගින් ලැබූ මුදල පිළිබඳ නීතිරීතින් ගැන ආගමික විද් වතුන් විවිධ මත හේදවලට පත්වූහ.

එතමුත්, අඡ්ඡෙයික් ඉබ්නු තෙමියා (රඡ්), අඡ්ඡෙයික් ඉබ්නු ස:දි (රඡ්) සහ අඡ්ඡෙයික් මුහම්මදු ඛින් සාලිඡ් අල් උතෙමීන් (රඡ්) යනාදී විද්වතුන් පුද්ගලයෙක් තමා පාපොච්චාරණය කිරීමට පෙර ලබා ගත් පොලිය පරිහර ණය කළ හැකි අතර, එය තමාගේ මුලධනයෙන් ඉවත් කිරීම අතවශ්‍යවේ. තමුදු, තමා අත්පත් නොකළ පොලී මුදල ලබා ගත නොයුතුය. මේ පිළිබඳව අල්ලාඡ් පවසන පහක සඳහන් වැකිය මෙයට සාධකයකි.

﴿وَأَحْلَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا

سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ﴾ [البقرة: ٢٧٥]

තවද අල්ලාහ් වෙළඳාම අනුමත කොට, පොලිය තහනම් කළේය. එබැවින්, (ඔබලාගෙන්) කවරෙකුට තම ස්වාමි යාගෙන් සිට (පොලිය කෙරෙහි අවවාද කොට) උපදෙස් පැමිණ පසු (එය අතහැර) වැළකී සිටියේද, (මහු එයට) පෙර (ලබා) ගත් දෙය ඔහුටම හිමි වේ. තවද, මහුගේ කාර්ය අල්ලාහ්ගේ වෙතය. (අල්කුර්ආන්-2:275)

සත්‍ය පාපොච්චාරණය

පාපොච්චාරණයක් පිළිගැනීමට එය අල්ලාහ් වෙනුවෙන් යනු පවිත්‍ර චේතනාවෙන් පමණක් පවතිය යුතුය. මිනිසුන් අතර කිරීතියක් හෝ රුකියාවෙන් තමාට තමිබුවක් හෝ ලැබීම සඳහා පුද්ගලයෙක් පාපයක්හි යෙදීමෙන් වැළකී සිටි යේනම්, එය පාපොච්චාරණයක් නොවන්නේය. තම ශරීර ආරෝග්‍යයට බියවී කෙනෙකු පාප කිරීමෙන් වැළකී සිටියේ නම්, උදාහරණයක් වශයෙන් ලෙඩට බියවී දුරාවාරයෙහි යෙදීමෙන් වැළකී සිටියේනම්, මහුද පාපොච්චාරණය කළ අයෙකු නොවන්නේය.

සොරකම් කිරීමට නොහැකිවීම හෝ මුරකාරයාට බිය වීම හෝ මෙවන් හේතු මත සොරකම් කිරීමෙන් කෙනෙකු වැළකී සිටින්නේ නම්, මහුද පාපොච්චාරණය කළ අයෙකු නොවන්නේය. බාකොලොන්වීමට බියවී පුද්ගලයෙක් මත් පැන් සහ

මත් ද්‍රව්‍ය පානය කිරීමෙන් වැළකී සිටියේ නම්, ඔහුද පාපොච්චාරණය කළී අයෙකු නොවේය. එසේම, තම අරමුණට පටහැනි බැවින් පාප ක්‍රියාවක යෙදීමට නොහැකි වූයේද, ඔහුද පාපොච්චාරණය කළී අයෙකු නොවන්නේය.

තමා කළ පාප ක්‍රියාවන් කෙතරම් තිත්දින හා තරක බව පාපොච්චාරණය කරන්නා සිතා බැලිය යුතුයි. මක්නිසා දැයත්, පාපොච්චාරණය කරන අවස්ථාවෙහි පෙර කළ පාප යත් සිහිවන විට සතුවක් හා ප්‍රීතියක් හැඟෙන්නේ නම්, හෝ ඉදිරියේදී මෙවන් පාප ක්‍රියාවන් නැවත කිරීමට ප්‍රියක් හෝ ඇල්මක් වන්නේ නම්, එයද සත්‍ය පාපොච්චාරණයක් නොවන්නේය.

එසේම, මද්‍යපාන ද්‍රව්‍ය, විනෝද භාණ්ඩ, රූප, අසහ්‍ය පිලිමයන් යනාදී තම සතුව ඇති සෑම දේ සහමුලිත්ම ඉවත් කළී යුතුයි. පාප කිරීමට සහය දැක්වූ අයගෙන් හා මිතුරන් ගෙන්ද ඉවත් විය යුතුයි. තරක මිතුරන්ගෙන් සමහරුන් තවත් සමහරුන්ට පරලොවේදී ශාප කරති. එනිසා, මවුන්ව යහමග කරා කැඳවීමට හා මවුන් ශීලාචාර කිරීමට අපහසු වන්නේ නම්, මවුන්ගෙන් ඉවත්වී සිටීම පාපොච්චාරණය කරන්නාට අනිවාර්ය වේ.

පාපොච්චාරණය කළී අය තම තරක මිතුරන් යහ මග කරා කැඳවීමට නොහැකි තරමට අසරණයා ලෙස සිටියත්, සමහර අවස්ථාවල ජෛනාත් එම තරක

මිතුරන් සමග සම් බන්ධනවලට ‘මවුන්’ යහමග කරා කැඳවීමට හැකි’ බව පවසා මවුන් සමග සම්බන්ධතාවය පවත්වීම අලංකාරමත්ව පෙනේ වයි. පසුව මහු නැවත පාප ක්‍රියාවල යෙදීමට මෙයම හේතු වේ. එබැවින්, පාපොච්චාරණය කළ නැතැත්තා තරක මිතුරන් වෙනුවට කුසල් කිරීමට සහයවන හා කුසල් කරා මග පෙන්වන යහපත් මිතුරන් තෝරා ගත යුතුයි.

පාපොච්චාරණයට සහයවන කරුණු

1-අල්ලාහ් වෙනුවෙන් යනු පවිත්‍ර වේතනාව

මෙය පාප ක්‍රියාවලින් වැළකී සිටීමට අයත් ඉමහත් පල දායක මාර්ගයෙකි. මිනිසෙක් පිරිසිදු වෙනතාවෙන් හා සත්‍යයෙන් පාපොච්චාරණය කළේ නම්, පාපයෙන් වැළකී සිටීමට අල්ලාහ් මහුට උපකාර කරන අතර, පාපොච්චාරණය කිරීමට පවතින බාධාවන් ඉවත් කරයි.

2-ආත්මය සමග සටන් කිරීම

පාප ක්‍රියාවලින් වැළකී සිටීම සඳහා මිනිසා තම ආත්මය සමග සටන් කළේ නම්, අල්ලාහ් මහුට උපකාර කරයි. අල්ලාහ් මේ බව මෙසේ පවසන්නේය.

﴿وَالَّذِينَ جَاهَلُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ﴾

[العنكبوت: ٦٩]

තවද, කවරෙක් අප මාර්ගයෙහි (ගමන් කිරීමට) වෙයම් කරන්නේද, තියන වශයෙන්ම අපි මවුන්ට අපගේ (යහ පත්) මාර්ග (විවෘතකර) පෙන්වන්නෙමු. තිසැකයෙන්ම අල්ලාහ් යහපත් ශීලයන් සමග සිටී. (අල්කූර්ආන්-29:69)

3-පරලොව සිහි කිරීම

අල්පවූ මෙලොව, එහි අස්ථිරතාවය, අල්ලාහ්ට කීකරුවී ක්‍රියා කරන්නන්ට පරලොවේ ලැබෙන විවිධ දායාදයන්, අල්ලාහ්ට විරුද්ධකම් කරන්නන්ට ලැබෙන කෲර දඩු වම් යනාදීන් කෙරෙහි මිනිසා සිහි කරන්නේනම්. මහු පාපයන්හි යෙදීමට ඒවා ඉමහත් බාධාවන් ලෙස පවතී.

4-පලදායක කාර්යයන්හි යෙදීම හා තනිවීම, විවේක වීමෙන් වැළකීම

විවේකයෙන් සිටීම පාපයන්හි පිවිසීමට වැදගත් හේතු වේ. එහෙයින්, මිනිසා තම දහම හා මෙලෝ ජීවිතයට අවශ්‍ය කාර්යයන්හි යෙදෙන්නේ නම්, මහුට පාපයන්හි යෙදීමට අවස්ථා නොලැබේ.

5-පාපයන් සිහිකරන හා උනන්දු කරන දෙයින් වැළකීම

පාප කාර්යයන්හි යෙදීමට උනන්දු කරන සියල්ලෙන්ම වැළකී සිටිය යුතුයි. එසේම සිතමා බැලීම, අසහාය ගීත වලට සවන්දීම, තරක පොත්පත් සහ අනවශ්‍ය සඟරා කියවීම හා මෙවැනි කාම හැඟීම උනන්දු කරන සෑම ගෙත් වැළකී සිටීම අවශ්‍ය වේ.

6-යහපතුවත් සහවාසය කිරීම හා අයහපතුවත්ගෙන් දුරස්ථීම

යහපතුවත් සමග සහවාසය කිරීම කුසල් කිරීමට උපකාර වන අතර, යහපතුවත්ගේ යහ මග අනුගමනය කිරීමටද මිනිසාට උනන්දුව දක්වයි. එසේම අකුසල් කිරීමෙන් හා නොමග යාමෙන් මඟුව වළකවයි.

7-ප්‍රාර්ථනා කිරීම

ප්‍රාර්ථනා කිරීම ඉමහත් ප්‍රයෝජනවත් ඖෂධයෙකි. එය විශ්වාස වන්තයන්ගේ ආයුධයක් වන අතර, මවුන්ගේ අරමුණු ඉටුකර ගැනීමේ බලවත් මාර්ගයෙකි. අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾ [غافر: ٦٠]

‘(ඔබලා) මාගෙන්ම පමණක් ඔබලා ප්‍රාර්ථනා කරන්න. මම ඔබලා(ගේ ප්‍රාර්ථනාවල)ට පිළිතුරු ලබා දෙන්නෙමි’ යනුවෙන් ඔබලාගේ ස්වාමියා පවසන්නේය. (අල්කුර්ආන්-40:60)

[الأعراف: ٥٥] ﴿ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً﴾

(එබැවින්, විශ්වාස වන්නයින්) ඔබලාගේ ස්වාමියාගෙන් බැගෑපත් කමින් සහ (කටහඬ පහත්කර) රහස්ගතව (ඔබලාට අවශ්‍ය දේ ගැන) ප්‍රාර්ථනා කරන්න. (අල්කුර්ආන්-7:55)

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾

[البقرة: ١٨٦] ﴿فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

(මී : නච්චරයාණෙනි) මගේ වහලුන් මා පිළිබඳව මතෙත් විමසුව හොත්, ‘නියත වශයෙන්ම, මා ඔවුන්ට ඉතාමත් සමීප බව පවසන්න. ප්‍රාර්ථනා කරන්නා මා අමතා ප්‍රාර්ථනා කළවිට ඔහුගේ ප්‍රාර්ථනාව මට ඇසී මම ඊට පිළිතුරු දෙන්නෙමි. එබැවින්, මගේ ඇමතීමට සවන් දී මා අදහත්වා. මින් ඔවුන්ට නිවැරදි මග පෙන්වීම ලබා ගැනීමට ඉඩ තිබේ. (යනුවෙන් පවසන්න.)

(අල්කුර්ආන්-2:186)

පාපයන් සඳහා ප්‍රතිකාර

අල්ලාහ් තම වහලුන්ට අනිවාර්ය කර ඇති වන්දනාමාන යන් අතර, සමහරයන් මවුන්ගේ සුළු පාපයන් මකා විනාශ කරන දෙය ලෙස පැවතීම අල්ලාහ්ගේ භාග්‍යයකි. එවැනි සමහරයන් මෙසේය.

1-පස්වේල නැමදුම

තනිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ بَابَ أَحَدِكُمْ نَهْرًا غَمْرًا يَغْتَسِلُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسَ مَرَّاتٍ هَلْ يَبْقَى مِنْ دَرَنِهِ شَيْءٌ؟ قَالُوا: لَا يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: كَذَلِكَ الصَّلَوَاتُ الْخَمْسُ يَمْحُو اللَّهُ بِهِنَّ الذُّنُوبَ وَالْخَطَايَا] (رواه أهل السنن)

මබලාගෙන් කෙනෙකුගේ ගේ දොරටුව අසලින් ගැඹුරු ගඟක් දුවන්නේය. එහි මහු දිනපතා පස් වතාවත් ජල ස්නානය කළේනම් මහුගේ ශරීරයෙහි කිසිදු කිලිටුවක් ඉතිරිව පවතීද ? යනුවෙන් තනිතායක තුමා (සිය ශ්‍රාව කරුවන්ගෙන්) විමසුවේය. එකළ මවුහු අල්ලාහ්ගේ දුත යාණෙහි, කිසිවක් මහුගේ ශරීරයෙහි ඉතිරිව නොපවතී යනුවෙන් කීහ. පසුව තනිතුමා ‘පස්වෙල තැමදුමද එසේ මයි. එමගින් අල්ලාහ් මහුගේ වැරදි හා පාපයන් මකා විනාශ කරයි’ යනුවෙන් පැවැසීය.

(ග්‍රන්ථය : අහ්ලුස් සුනන්)

2-ජුම්භා නැමදුම

නබිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ، ثُمَّ أَتَى الْجُمُعَةَ فَاسْتَمَعَ وَأَنْصَتَ، غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ الْأُخْرَى وَزِيَادَةُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ...] (رواه مسلم)

කවරෙක් දෝවනය (වුලු) කර, එයද නිසියාකාරව කර, පසුව ජුම්භාවට පැමිණ නිශ්ශබ්දව සිට ජුම්භා දේශනාව සවන්දී අසා සිටින්නේද, එම ජුම්භාව සිට අතෙක් ජුම්භා වටා සහ තවත් දින තුනක් දක්වා අතර සිදුවූ මහුගේ පාපයන් සඳහා සමාව ලැබෙන්නේය. (ග්‍රන්ථ : මුස්ලිම්)

3-රමලාන් උපවාසය

නබිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ] (رواه البخاري ومسلم)

කවරෙක් හෝ විශ්වාසයෙන් හා කුලිය ලැබීමේ අපේක්ෂා ආවේන් රමලාන් උපවාසයෙහි යෙදෙන්නේනම්, මහුගේ පෙර පාපයන් සඳහා සමාව ලබාදෙනු ලැබේ. (ග්‍රන්ථ : බුහාරි හා මුස්ලිම්)

4-හස් කර්තව්‍යය

තඛිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[مَنْ حَجَّ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَمْسُقْ رَجَعَ مِنْ ذُنُوبِهِ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ]

(متفق عليه)

කවරෙක් හෝ සංඝර්ගයෙහි නොයෙද, අකුසල් කාර්ය යන් නොකර හස් කර්තව්‍යය ඉටු කරන්නේ නම්, මහු (පාප නොකළ) ඒදින උපන් බිලින්නෙකු සේ පිටත්වේ. (ග්‍රන්ථ : බුහාරි හා මුස්ලිම්)

5-අරභා උපවාසය

තඛිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[صَوْمُ يَوْمٍ عَرَفَةَ يُكَفِّرُ السَّنَةَ الْمَاضِيَةَ وَالْبَاقِيَةَ] (رواه أحمد)

අරභා දින උපවාසයෙහි යෙදීම පෙර වසරක හා ඉතිරි වසරක පාපයන් සඳහා ප්‍රතිකාරයක් ලෙස පවතී. (ග්‍රන්ථය : අහ්මද්)

6-ලෙඩි හා කරදර

තඛිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ (تعَب) ، وَلَا وَصَبٍ (مرض) ، وَلَا هَمٍّ ، وَلَا حُزْنٍ ، وَلَا أَذًى ، وَلَا غَمٍّ ، حَتَّى الشُّوْكَةُ يُشَاكُهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ] (متفق عليه)

මුස්ලිමෙකුට දුෂ්කරතාවය, ලෙඩ, කම්පනය, ශෝකය, වේදනාව හා පාදයෙහි කට්ටක් ඇණීම යනාදී පීඩාවන් සිදුවුවද, තියන වශයෙන්ම අල්ලාහ් ඒවා මහු කම් වැරදි වලට ප්‍රතිකාරයක් වශයෙන් පරිවර්තනය කරයි. (ග්‍රන්ථ : බුහාරි හා මුස්ලිම්)

[مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُصَبِّ مِنْهُ] (رواه البخاري)

අල්ලාහ් කවරෙකුට හෝ කුසලක් (ලොදීමට) සිතන්නේ නම්, මහුව අල්ලාහ් පරීක්ෂාවට ලක්කරයි. (ග්‍රන්ථය : බුහාරි)

7-සමාව අයැදීම

කුමන කාර්යයන් පාපයන් සඳහා ප්‍රතිකාරය වන්නේද, එවන් කාර්යයන් අතර ඉහත ප්‍රතිකාරයක් ලෙස පව තින්නේ සමාව අයැදීමකි. අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبُهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾ [الأنفال: ٣٣]

නවද මවුන් පව සමාව අයැද සිටින අවස්ථාවෙහි අල්ලාහ් මවුන්ට වේදනා කරන්නෙකු ලෙස නොසිටී. (අල්කූර්ආන්-8:33)

තඛිතායක මුහම්මද් (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[طَوْبَى لِمَنْ وَجَدَ فِي صَحِيفَتِهِ اسْتِغْفَارًا كَثِيرًا] (رواه ابن ماجة والبيهقي)
කවරෙකුගේ පුස්තකයෙහි අධිකව පව සමාව අයැදූ බව සඳහන්වී තිබේද, මහුට සුභාසිංසනය ලැබේවා.
(ග්‍රන්ථ : ඉබ්නු මාජා හා බයිහකි)

ප්‍රශ්නෝත්තර

1-ප්‍රශ්නය :

මම පාපොච්චාරණය කිරීමට අදහස් කරමි. නමුදු මගේ පාපයන් ඉතා අධිකය. පසුගිය වසරවල මා කළ සියළුම පාපයන් සඳහා අල්ලාහ් මාහට සමාවක් ලබා දෙයිද ?

උත්තරය :

අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ [الزمر: ٥٣]

‘නම ආත්මයට (එරෙහිව තමන් විසින්ම) සීමා ඉක්මවා ගොස් (අපරාධ කර) සිටින මාගේ දාසයිනි. අල්ලාහ්ගේ දායාදයන් (පව සමාව) පිළිබඳ අපේක්ෂාව නැති නොකරන්න. තියතව, අල්ලාහ්

(මඛලාගේ) සෑම පාපයක් සඳු හාම (පාපොච්චාරණය කළේනම්) සමාව ලබාදෙයි. (මක් නිසාදයත්) නිසැකයෙන්ම ඉමහත් සමාවනිය කරුණා වත්තයා මහුමය වේ' යැයි (නබි) මඛ පවසන්න. (අල්කුර්ආන්-39:53)

අල්ලාහ් ප්‍රකාශ කළ බව නබි තායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ පවසන්නේය.

[يَا بَنَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعَوْتَنِي وَرَجَوْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ عَلَىٰ مَا كَانَ فِيكَ وَلَا أُبَالِي، يَا بَنَ آدَمَ لَوْ بَلَغَتْ ذُنُوبُكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَغْفَرْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ وَلَا أُبَالِي، يَا بَنَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطَايَا ثُمَّ لَقَيْتَنِي لَا تَشْرِكُ بِي شَيْئًا لِأَتَيْتَكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً] (رواه الترمذي)

ආදම්ගේ පුත්‍රයෙහි, මා වෙත අපේක්ෂාව තබා මගෙන් ප්‍රාර්ථනා කළේනම්, මම කිසිවක් නොසලකා මඛ කළ පාප කාර්යයන් සියල්ලටම සමාව ලබා දෙමි. ආදම්ගේ පුත්‍රයෙහි, මඛ කළ පාපයන් අහස් පිරෙන ප්‍රමාණයට තිබී ඒ ගැන මා වෙත සමාව අයැද සිටියේනම්, මම කිසිවක් නොසලකා මඛට සමාව ලබා දෙමි. ආදම්ගේ පුත්‍රයෙහි, මඛ මේ පොළොව පිරෙන තරමට පාපයන් කර, මාහට කිසිවක් හෝ සමාන නොකර මාව බැහැ දකින්නේනම්, (පාපොච්චාරණය කළේනම්) එම පොළොව පිරෙන තර මට මාගේ සමාව මඛට ලබා දෙමි. (ග්‍රන්ථය : තීර්මිදි)

අල්ලාහ් දාසයන්හට ලබා දී ඇති දායාදයන් මෙපමණක් නොව. මීට වඩා අධිකවේ. එනිසා සත්‍යයෙන් පාපොච්චා රණය කරන්නාගේ අකුසල් සියල්ල අල්ලාහ් කුසල් ලෙස පරිවර්තනය කරයි. අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ

حَسَنَاتٍ، وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ [الفرقان: 70]

(පාපයන් පිළිබඳව) කවරෙක් පාපොච්චාරණය කර, විශ් වාසය කර හා කුසල් ක්‍රියාවන්හි යෙදෙන්නේද, එවැන් තත්වයේ පාප ක්‍රියාවන් කුසල් ක්‍රියාවන් බවට අල්ලාහ් පරිවර්තනය කරයි. තවද අල්ලාහ් ඉතා කරුණාවන්තයා හා සමාවන්තයා ලෙස සිටින්නේය. (අල්කූර්ආන්-25:70)

2-ප්‍රශ්නය :

මම පාපොච්චාරණය කිරීමට අදහස් කරමි. නමුත් මගේ තරක මිත්‍රයන් මාව අත නොහැර සිටිති. මම මගේ අස රණකම දිටිමි. මා කුමක් කළ යුතුද ?

උත්තරය :

මෙවැන්නන් ඉවසීමෙන් සිට පාපොච්චාරණයෙහි ස්ථිරව යෙදිය යුතුයි. මෙය මහුගේ පාපොච්චාරණයෙහි පවතින සත්‍යතාවය අසත්‍යතාවයෙන් වෙන්කර බැලීමේ පරීක්ෂා වකි. නමුත්, එම තරක මිත්‍රයන්ට වහල් නොවී අවධාන

යෙත් සිටීම අනිවාර්යවේ. අල්ලාහ් මෙසේ පවසන්නේය.

﴿فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّنَاكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ [الروم: ٦٠]

තමුදු (නබිවරයාණනි) මබ ඉවසීමෙන් සිටින්න. නියත වශයෙන්ම, අල්ලාහ්ගේ පොරොන්දුව සත්‍යයකි. එනිසා විශ්වාසයෙහි ස්ථිරතාවයක් නොමැති මවුන් මබව කැළී ඕම් නොකරන්න. (අල්කූර්ආන්-30:60)

පාපොච්චාරණයකර යහමගට යොමුවූ තැනැත්තා තමන් සමග තැවත එකතු කර ගැනීම සඳහා තරක මිත්‍රයන් විවිධ මාර්ග උපයෝගී කරති. පසුව මහුගේ සත්‍යභාවය සහ සත්‍යයෙහි මහුට ඇති ස්ථිර තාවය මවුන් දැනගත් විගස මවුන් මහුව අතහැර දමති. මේ කෙරෙහි මිනිසා සිහිකර බැලිය යුතුයි.

3-ප්‍රශ්නය :

මා පාපොච්චාරණය කිරීමට අදහස් කරන්නෙමි. තමුත්, මාගේ පැරණි මිත්‍රයන්, මිනිසුන් අතර මාව අවතමිබුවට පත් කරන බවට තර්ජනය කරති. මවුන් වෙත මාගේ ෆලිමයන් වැනි දේ ඇත. ඒවා ප්‍රසිද්ධවීමෙන් මගේ තම බුවට හානි සිදුවේ දැයි මා බියට පත්ව සිටින්නෙමි. මා කුමක් කළී යුතුද ?

උත්තරය :

ප්‍රථමයෙන් මෙවැනි ජෛනාන්ගේ මිත්‍රයන් සමග සටන් කරන්න. එකළ ජෛනාන්ගේ කුමන්ත්‍රණය අසරණ බව මතට හැඟේ. ඔවුන්ට මත වහල්වූයේ නම්, මතට විරුද්ධ ව වෙනත් වෝදනා රැස් කිරීමට ඔවුහු උත්සහ දරති. මත ඔවුන්ට විරුද්ධවුවද නොවුවද මත පරාජයටම පත් වේ. එබැවින්, මත අල්ලාහ් වෙතම තවක්කල් (වගකීම භාර) කරන්න. පසුව ‘අල්ලාහ් මාහට ප්‍රමාණවත් වේ. ශ්‍රේෂ්ඨ ආරක්ෂකයා මහුමය’ යනුවෙන් පවසන්න. නබි නායක මුහම්මදු (සල්) තුමා කිසියම් කණ්ඩායමක් සිළි බඳව බියට පත්වූයේනම්, මෙසේ ප්‍රාර්ථනා කරන්නේය.

[اللَّهُمَّ إِنَّا لَجُنُودٌ فِي حُرُوبٍ ، وَنُؤَدِّبُكَ مِنْ شُرُوبٍ] (أحمد و ابو داود)

අල්ලාහුමම ඉන්නා නජ්අලුක ෆී නුහුරිහිමි,
වනලොදු බික මින් හුරුරිහිමි

තෝරුම :

ස්වාමිනි, ඔවුන්ට ඉදිරියෙහි මතව ඉදිරිපත් කරමු. තවද මතගෙන් ඔවුන්ගේ හානිය කෙරෙහි ආරක්ෂාව පතමු. (ග්‍රන්ථ : අහ්මද් හා අබුදාවුද්)

මෙය දුෂ්කර දෙයක් බව සත්‍යයකි. නමුත්, අල්ලාහ් බිය භක්තිකයන් සමග සිටී. මහු ඔවුන්ව අතමං නොකරයි. බියභක්තිකයන් සමග අල්ලාහ් සිටින

බව සනාථ කරන කථාන්තරයක් කෙරෙහි මඛ අවධානය යොමුකරන්න.

නඛිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමාගේ අනුගාමිකයෙක්වූ මර්සද් ඛිත් අඛී මර්සද් (රලි) තුමා මුස්ලිම් වරුන් අතර සිටි අසරණයන් මක්කාවෙන් සිට මදිනාව කරා (රහසි ගතව) කැඳවාගෙන යන්නෙකු ලෙස සිටියේය. මක්කා වෙ ගණිකා වෘත්තියෙහි යෙදී සිටි අනාක් නමැති ස්ත්‍රිය මර්සද්ගේ මිතුරියෙකි. මර්සද් පුද්ගලයෙකුට මහුව මදි නාවට කැඳවා ගෙන යන බවට පොරොන්දුවී සිටියේය. පසුව සිදුවූ සිද්ධිය ගැන මර්සද් මෙසේ පවසයි.

එම පුද්ගලයාව කැඳවාගෙන යාම සඳහා පසළොස්වක දිනක රාත්‍රියක් ඛිත්තියක සෙවණැල්ල අසලට පැමිණ සැඟවී සිටියෙමි. එවිට එහි පැමිණී අනාක් මාව දුටුවාය. ඇය මා අසලට පැමිණවිට මාව හඳුනා ගෙන ‘එන්න අපි දෙන්නා මෙම රාත්‍රිය ගත කරමු’ යනුවෙන් ආරාධනා කළාය. එවිට මම ‘අනාක්, ගණිකා වෘත්තිය අල්ලාහ් තහනම් කර ඇත’ යනුවෙන් කීමි. එවිගස ඇය ‘මාගේ සමාජයෙහි, මෙම පුද්ගලයා මඛලාගේ සිරකරුවන් රහ සිගතව කැඳවා ගෙන යනවා’ යනුවෙන් ශඛිද නගමින් කැගැසුවාය. වහාම අට දෙනෙක් මාව පසුපසෙන් එළුවා ගෙන පැමිණියහ. මම ගුහාවක

තුලට ඇතුළුවී සැඟව සිටියෙමි. ඔවුහු ගුහාව අසලටම, එනම් මා ඵගටම පැමිණියහ. නමුත් අල්ලාහ් මාව ඔවුන්ගෙන් සඟවා ආරක්ෂා කළේය. ඔවුන් පළාගිය පසු මම (මදිනාවට කැඳවාගෙන යාමට පොරොත්දුටු) පුද්ගලයාව කැඳවා ගෙන ගියෙමි. අල්ලාහ් විශ්වාස වන්තයන් හා පාපොච්චාරණය කරන් තන් ආරක්ෂා කරන්තේ මෙසේය. යනුවෙන් කිය.

ඔබ බියවන දේ ප්‍රසිද්ධ වූයේනම්, ඒ ගැන පැහැදිලි කිරී මක් ඔබට අවශ්‍ය නම්, ඔබගේ ස්ථාවරය පිළිබඳව මිනිසුන්ට පැහැදිලි කරන්න. ‘ඔව මම පෙර පාප ක්‍රියාවන්හි යෙදී සිටියෙමි. නමුත් දැනට මම ඒවා වැරදි බව වටහා ගෙන අල්ලාහ්ගෙන් පාපොච්චාරණය කර සිටින්නෙමි’ යනුවෙන් ඔබ ඔවුන්ට පවසන්න.

යථාර්තයෙන් සත්‍ය තිත්දාව හා අවනම්බුව සිදුවන්නේ පරලොව දිනයේ අල්ලාහ්ගේද සෑම දේවදූත වරුන්ගේද ජිත් හා මිනිස් වර්ගයන්ගේද ඉදිරියෙහි බව ඔබ වටහා ගත යුතුයි.

4-ප්‍රශ්නය :

මම කළ පාප ක්‍රියාවන් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කර එයින් නිදහස් වූයෙමි. පසුව මාගේ ආත්මය අභිබවා යා මෙන් නැවත එම පාප ක්‍රියාවල

යෙදුනෙමි. එබැවින් මා පෙර කළ පාපොච්චාරණය නිශ්ප්‍රභ වෙයිද ? පෙර හා පසු කළ පාපයන් වෙනුවෙන් නැවත පාපොච්චාරණයක් කළ යුතුද ?

උත්තරය :

කවරෙක් පාපයක් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කළේද, අල්ලාහ් ඔහුගේ පාපොච්චාරණය පිළිගනී. ඔහු නැවත එම පාපයම කළේනම්, ඔහු අලුතින් පාපයක් කළ බව සම්කත බැවින් ඒ වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණයක් කිරීම අනිවාර්යවේ. පෙර කළ පාපොච්චාරණය නිවැරදි වේ.

5-ප්‍රශ්නය :

මම පාපයක් වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කළෙමි. නමුදු වෙනත් පාපයක හිතුවත්කාර කමින් සිටිමි. මා කළ එම පාපොච්චාරණය පිළිගෙනු ලැබේද ?

උත්තරය :

එසේමයි. ඔබ කළ පාපොච්චාරණය පිළිගෙනේ. නමුදු, ඔබ හිතුවත්කාර කමින් සිටින පාපය (පෙර කළ) පාප වර්ගයට අයත් පාපයක් නොවිය යුතුයි. උදාහරණයක් වශයෙන්, පුද්ගලයෙක් පොලිය වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කළේය. නමුත්, මත්පැන් පානය කිරීම වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය නොකළේය. එවිට පොලිය වෙනුවෙන් ඔහු කළ

පාපොච්චාරණය පිළිගෙනේ. තමුදු කෙනෙක් මත්පැන් පානය කිරීම වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කළා තමුත් මද්‍යපාන දූව්‍ය භාවිතා කිරීම වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය නොකළේය. හෝ පුද්ගලයෙක් ස්ත්‍රීයෙකු සමග යෙදු දුරාවාරය වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කළා තමුත් වෙනත් ස්ත්‍රීයෙක් සමග දුරාවාරයෙහි සිටී. මෙම අවස්ථා දෙකකහිදී මහු කළ පාපොච්චාරණය පිළි නොගෙනේ.

6-ප්‍රශ්නය :

මම පසුගිය කාලයේ සලාතය, උපවාසය, සකාතය යන සමහර අතිවාර්ය කාර්යයන් ඉටු නොකළිමි. මා කුමක් කළ යුතුද ?

උත්තරය :

සලාතය (නැමදුම)නම්, එය නැවත ඉටුකළ නොයුතුයි. තමුත් එයට ප්‍රතිකාරයක් ලෙස පවිත්‍රතාවයෙන් පාපොච්චාරණය කළ යුතුයි. එසේම මිත් ඉදිරියට නැමදුම රුක වරණයෙන් ඉටු කළ යුතු අතර, අධික වශයෙන් පාප සමාව අයැදීමෙන් හා පාපොච්චාරණය කිරීමෙන් තීරන විය යුතුයි. අල්ලාහ් එය සඳහා සමාව ලබා දීමට හැක. උපවාසයනම්, උපවාසයෙහි නොයෙදු කාලයේ මහු මුස් ලිමෙකු ලෙස සිටියේ නම්, එම උපවාසයන් නැවත ඉටු කළයුතු අතර, උපවාසයෙහි නොයෙදු

සෑම දිනයක් සඳහාම ඒමින්දෙකු බැගින් ආහාර පානය ලබා දිය යුතුයි. සකානයනම්, එය අනිවාර්යයෙන්ම ලබා දිය යුතුයි.

7-ප්‍රශ්නය :

මිනිසුන්ගේ සම්පත් සොරකම් කළ මම, පසුව අල්ලාහ් වෙතින් පාපොච්චාරණය කළෙමි. හිමිකරුවන්ට එම සම්පත් නැවත ලබා දීමට මවුන්ගේ ලිපිනයන් නොදැනිමි. මා කුමක් කළ යුතුද ?

උත්තරය :

හැකිතාක් මවුන් පිළිබඳව සොයා බැලීම මඟට අනිවාර්ය වේ. මවුන් සොයා ගැනීමට හැකිවූයේනම් මඟ සොරකම් කළ දේ මවුන්ටම ලබා දෙන්න. අයිතිකරුවන් මලානම්, ඒවා මවුන්ගේ හිමිකරුවන්ට භාර දෙන්න. තමුදු, හැකි තාක් සොයා බැලුවද මවුන් සොයා ගැනීමට නොහැකි වූයේනම්, මවුන් වෙනුවෙන් ඒවා දානය කරන්න. මවුන් කාර්ටුවුවද ප්‍රශ්නයක් නොවේ. මක්නිසාද යත්, මවුන්ට අල්ලාහ් මෙලොවේ සම්පත් (දායාදයන්) ලබාදෙන අතර, පරලොවේ මවුන්ට ලබා නොදෙන්නේය.

8-ප්‍රශ්නය :

මම දුරාවාරයෙහි යෙදුනෙමි. එනිසා මා කෙසේ පාපොච්චාරණය කළ යුතුද ? එම ස්ත්‍රිය ගැඹණියක් වූයේනම්, එය මාගේ දරුවෙකු වෙද ?

දත්තරය :

ස්ත්‍රියෙකගේ කැමැත්තෙන් හා එකඟතාවයෙන් දුරාවාරය සිදුවූයේනම්, පාපොච්චාරණය කිරීම පමණක් මහුට අනිවාර්ය වේ. දරුවා මඟට අයත් නොවන අතර, මහුට ගියවියදම් කිරීමද මඟට අනවශ්‍ය වේ. මක්නිසාද යත්, එම දරුවා දුරාවාරයෙන් උපන්නකි. මෙවන් දරුවන්ගේ සම්බන්ධතාවය පවතින්නේ මව හා සමග පමණි.

(දුරාවාරයෙන් ඇතිවන) මෙම අවමානය සැඟවීම සඳහා පාපොච්චාරණය කළ පුද්ගලයා එම ස්ත්‍රිය විවාහ කිරීම තහනමය. එමෙන්ම මහු හා එම ස්ත්‍රිය පවිත්‍රතාවයෙන් පාපොච්චාරණය කළේනම්, ආගේ ගර්භාෂයෙහි ගැඹවි නොවීම පැහැදිලිවීමෙන් පසු ඇයව විවාහකර ගැනීමෙන් ප්‍රශ්නයක් නොවන්නේය.

9-ප්‍රශ්නය :

මම යහපත් පුද්ගලයෙකු සමග විවාහ වූයෙමි. විවාහයට පෙර මම අල්ලාහ්ගේ පිලිගැනීම නොවන

සමහර කාරී යයන්හි යෙදුනෙමි. එබැවින්, මා කුමක් කළ යුතුද ?

උත්තරය :

මබ අල්ලාහ් වෙත සත්‍ය භාවයෙන් පාපොච්චාරණයක් කළ යුතු අතර, මබ විවාහයට පෙර කළ දේ ගැන මබ සැමියාට දැනුම් තොදිය යුතුයි.

10-ප්‍රශ්නය :

සමලිංගික සේවනය වෙනුවෙන් පාපොච්චාරණය කරත් තාට අනිවාර්යවූ කරුණු කුමක්ද ?

උත්තරය :

දෙපිරිසම විශේෂ පාපොච්චාරණයෙහි යෙදීම අනිවාර්ය වෙ. මක්නිසාද යත්, නබි උුත් (අලෙලෙ) තුමාගේ සමාජ යත්ට, ඔවුන් කළ (මෙවැනි) මහා පාප ක්‍රියාවන් සඳහා අල්ලාහ්, අත් කිසියම් සමාජයන්ට හෝ පහළ තොකළ විවිධ වෙදනාවන් පහළ කළ බව ඔවුහු තොදතිති. ඒවා මෙසේය.

- 1-ඔවුන්ගේ පෙනුම් භාවය පැහැර ගැනුන. ඔවුහු අත්ධ යත් බවට පත්වූහ.
- 2-පසුව ඔවුන් දෙස භයංකරමත් ශබ්දයක් පහළ විය.

3-පසුව ඔවුන්ගේ නිවැස් විනාශ කෙරින. ඒවා
අහස් දෙසට ඉස්සා පෙරළීය.

4-පසුව ඔවුන් දෙසට පිළිස්සුනු ගල් වර්ෂාවක් විසිරීය.
එයින් ඔවුන් සැම දෙන මරණයට පත්වූහ.

එබැවින්, නබිතායක මුහම්මදු (සල්) තුමා මෙසේ
පව සන්තෝය.

[مَنْ وَجَدْتُمْهُ يُعْمَلْ عَمَلٍ قَوْمٍ لَوْ طُفِئُوا فَاقْتُلُوا الْفَاعِلَ وَالْمَفْعُولَ بِهِ]

(رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه)

කවරෙක් හෝ නබි ලුත් (අලෙ) තුමාගේ සමාජය
කළි කාර්යයෙහි යෙදීම ඔබලා දුටුවේ නම්, යෙදු
නැතැත්තා හා යෙදවූ නැතැත්තා යන දෙදෙනාම
මරා දමන්න.

(ග්‍රන්ථ : අබුදාවුදු, තිර්මිදි හා ඉබ්නු මාජා)

එබැවින්, මෙවැනි කාර්යයෙහි යෙදූ අය සත්‍ය
පාපොච්චාරණයක් කිරීම හා වැඩි වැඩියෙන් පව
සමාව අයැදීම අනිවාර්ය වේ.

අවසාන වශයෙන්, සදාදර සහෝදරයෙහි,

මවෙක් තමාගේ දරුවාට කරන කරුණාවට වඩා
නියතව, අල්ලාහ් තමාගේ දාසයන් කෙරෙහි ඉතා
කරුණා වන්තයා ලෙස සිටී. සත්‍යභාවයෙන් කරන
පාපොච්චාරණය අල්ලාහ් පිළිගනී. පාපොච්චාරණයෙහි
දොරටුව කිසියම් දිනක හෝ වසනු නොලබන අතර,
එය සැමදා විවෘතව පවතී.